

Szegedi Ítéltábla

Bf.III.11/2025/9.

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2025. március 11. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

ítéletet:

A testi sértés büntette miatt *vádlott1* ellen indított büntetőügyben a Kecskeméti Törvényszék 2024. szeptember 19. napján kihirdetett 8.B.524/2022/28. számú ítéletét *megváltoztatja* akként, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés felfüggesztésének próbaidejét 3 (három) évre *enyhíti*.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy vádlott1 vádlott személyazonosító igazolványának száma: szig.sz..

Az ítélettel szemben fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

[1] A Kecskeméti Törvényszék a 2024. szeptember 19. napján kihirdetett 8.B.524/2022/28. számú ítéletével vádlott1 vádlottat testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] miatt 2 év szabadságvesztésre és 3 év biztonsági őr foglalkozástól eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 4 év próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, amelyből a vádlott – a végrehajtás elrendelése esetén – legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A törvényszék kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 69.877,- Ft bűnügyi költség megfizetésére.

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben ellenérdekű fellebbezések bejelentésére került sor az alábbiak szerint. A Bács-Kiskun Vármegyei Főügyészség a vádlott terhére

súlyosításért, egyrészt a tényállás kiegészítése és a jogi indokolás helyesbítése érdekében, másrészt pedig a vádlottal szemben végrehajtandó szabadságvesztés és határozott tartamú közügyektől eltiltás kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést. vádlottl vádlott a felmentése, míg védője elsődlegesen bűncselekmény hiányában, másodlagosan pedig bizonyítottság hiányában történő felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A Bács-Kiskun Vármegyei Főügyészség a fellebbezésének indokolásában kifejtette azon álláspontját, amely szerint a vádlott testi sértés okozására irányuló egyenes szándékkal bántalmazta az erősen ittas állapotban lévő, gyakorlatilag magáról alig tudó sértettet, a súlyosabb – életveszélyes – sérülés bekövetkezésének reális lehetőségével pedig számolnia kellett, így a súlyosabb eredmény tekintetében nem a hanyag gondatlansága, hanem az eshetőleges szándéka állapítható meg.

[4] Az ügyészségi fellebbezés indokolásában rögzítettek szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor nem értékelte súlyosító körülményként azt, hogy vádlottl vádlott segítségnyújtás nélkül magára hagyta a földön fekvő és eszméletlen állapotban lévő sértettet, holott biztonsági őrként nem konfliktus kezdeményezése, hanem annak megoldása lett volna a feladata, továbbá a szemmel láthatóan sérült személy orvosi ellátásáról is gondoskodnia kellett volna. A vármegyei főügyészség képviselője kifogásolta továbbá a törvényszék büntetiskiszabással kapcsolatos indokolását is, ezért az irányadó bűnösségi körülmények helyes értékelésére figyelemmel az irányadó középértéket alulról megközelítő, végrehajtandó szabadságvesztés és határozott tartamú közügyektől eltiltás kiszabására tett indítványt.

[5] vádlottl vádlott védője a fellebbezésének írásbeli indokolásában kiemelte, hogy a vádlott az eljárás során mindvégig következetesen tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, ezen védekezésével szemben pedig az eljárás során nem merült fel olyan egyéb bizonyíték, amely alkalmas lett volna annak minden kétséget kizáró módon történő megdöntésére. A védő érvelése szerint sértettl sértetten a helyszínen jelenlévő személyek egyike sem észlelt szemmel látható sérülést. Figyelemmel azonban arra, hogy ezt követően a sértett ismeretlen helyre távozott, majd másnap reggel helység1 lakott területén a földön fekvő találtak rá, így elképzelhető, hogy a sértett időközben szenvedte el az életveszélyes sérüléseit.

[6] A védő okfejtése alapján ezt a feltételezést alátámasztani látszik az a körülmény, hogy sértettl sértett erősen ittas állapotban volt, továbbá az egybehangzó tanúvallomások szerint is agresszív, kötekedő magatartást tanúsított, így tehát nem elképzelhetetlen, hogy a helyszínről történt távozását követően összetűzésbe keveredett valakivel. Álláspontja szerint az eljárás során tanúként kihallgatott személyek vallomásai sem egyenként, sem pedig összhatásukban nem alkalmasak a vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítására. Kiemelte, hogy tanú1 és tanú2 egybehangzó vallomásai szerint a sértettet ököllel megütő személy tetovált karú volt, vádlottl vádlottnak ugyanakkor sehol nincs tetoválása. Utalt arra is, hogy a tanú1 tanú által a támadóról adott személyleírás egyáltalán nem illik vádlottl vádlottra, továbbá a tanú – habár a nyomozás során megtartott fényképről történő felismerésre bemutatás alkalmával még azonosította a vádlottat – a tárgyaláson már úgy nyilatkozott, hogy

a vádlottban nem ismeri fel azt a személyt, aki megütötte a barátját. Kifogásolta, hogy az 1. számú tanú úgy ismerte fel a vádlottat a részére bemutatott fényképfelvételek közül, hogy ezt megelőzően semmiféle személyleírást nem adott az általa azonosított személyről. Mindezen indokokra figyelemmel vádlottl vádlott védője elsődlegesen a vádlott bűncselekmény hiányában, másodlagosan pedig bizonyítottság hiányában történő felmentését indítványozta.

[7] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.350/2024/5. számú átiratában az ügyészi fellebbezést azzal a módosítással tartotta fenn, hogy a fellebbezésnek a tényállás kiegészítésére, valamint a súlyosabb eredmény tekintetében az eshetőleges szándék megállapítására vonatkozó részét mellőzte, az ügyészi fellebbezést tehát kizárólag a testi sérülés okozására irányuló egyenes szándék megállapítására és a kiszabott büntetés súlyosítására irányuló részében tartotta fenn, míg a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

[8] A fellebbviteli főügyészség képviselőjének álláspontja szerint a törvényszék helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, és a terhére megállapított bűncselekmény jogi minősítését is nagyrészt törvényesnek tartotta, ugyanakkor tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy a vádlottat a nyolc napon túl gyógyuló sérülés tekintetében nem egyenes, hanem eshetőleges szándék vezérelte, így e vonatkozásban a jogi indoklás helyesbítését indítványozta. A fellebbviteli főügyészség képviselőjének álláspontja szerint a törvényszék a bűnösségi körülményeket hiánytalanul számba vette, azonban azokat nem a valós súlyuknak megfelelően értékelte, amely aránytalanul enyhe büntetés kiszabását eredményezte. Összességében arra tett indítványt, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg akként, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát súlyosítsa; a végrehajtás felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzze; továbbá mellőzze annak megállapítását, hogy a vádlott a szabadságvesztés végrehajtása esetén bocsátható feltételes szabadságra; a vádlottat tiltsa el a közügyektől; míg az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit hagyja helyben.

[9] vádlottl vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen történt felszólalásában a fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtetteket változatlan tartalommal fenntartotta.

[10] vádlottl vádlott a fellebbezési nyilvános ülésen az utolsó szó jogán történt felszólalásában sajnálkozásának adott hangot amiatt, hogy belekeveredett az ügybe, egyebekben tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. Kiemelte, hogy munkaviszonnyal rendelkezik, továbbá egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik.

[11] Az ítéltábla sem a vádlott felmentését célzó védelmi fellebbezéseket, sem pedig a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében bejelentett ügyészi fellebbezést nem tartotta alaposnak.

[12] A bejelentett fellebbezések irányára figyelemmel a másodfokú bíróság a fellebbezésekkel sérelmezett ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást teljeskörűen felülbírált [Be. 590. § (1)-(2) és (7) bekezdései].

[13] Ennek eredményeként az ítéletábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést, eljárását pedig az irányadó perrendi szabályok maradéktalan megtartása mellett folytatta le.

[14] A törvényszék a releváns tények és körülmények tekintetében a szükséges körben és mélységben a bizonyítást lefolytatta, az ennek során beszerzett – részben egymással ellentétes, részben pedig egymást támogató – bizonyítékokat pedig mérlegelési körébe vonta, és logikus, az iratok tartalmának megfelelő indokát adta annak, hogy a vádlott tagadó védekezését elvetve mely bizonyítékokra, tényekre és körülményekre alapozta vádlott1 vádlott bűnösségének megállapítását.

[15] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése körében kellő gondossággal és a szükséges részletességgel foglalkozott tanú1 és tanú2 vallomásaival, az azokban mutatkozó bizonytalanságokkal, és megfelelő indokát adta annak, hogy miért fogadta el a vádlott1 vádlottra nézve terhelő vallomásaikat a tényállás megállapításának alapjául. A törvényszék körültekintően foglalkozott továbbá az 1. számú tanú felismerésre bemutatás alkalmával megtett nyilatkozatával, és helyes következtetést vonta le abból a körülményből is, hogy a tanúk egyike sem jelölte meg lehetséges elkövetőként a ténylegesen tetoválással rendelkező tanú3t, aki az elkövetés estéjén ugyancsak biztonsági őrként dolgozott, és részt vett a sértett kísérésében is, tehát a közvetlen közelében tartózkodott.

[16] Ezen túlmenően megállapítható, hogy tanú1 részvételével eredménytelen felismerésre bemutatásra is sor került a nyomozás során, amelynek célja annak tisztázása lett volna, hogy ki volt a személy, aki egy pohárral fejen ütötte sértett1 sértettet. Mindennek abból a szempontból van jelentősége, hogy ezáltal kizárható annak a lehetősége, hogy a vádlottat egyébként fényképről azonosító tanú1 tanút megfelelésre törekvés vezérelte volna a részvételével végrehajtott eljárási cselekmények során. Kétségtelen továbbá az is, hogy habár vádlott1 vádlott haja valóban borotvált, ugyanakkor sötét hajszíne a borotválás ellenére is látható, így önmagában a vádlott ezen hajviselete nem zárja ki annak a lehetőségét, hogy a tanúk egyébként – a borotválás mellett – sötét hajúként írták le.

[17] Az eljárás során beszerzett – a sértett sérüléseit véleményező – igazságügyi orvosszakértői vélemény két körülmény folytán is jelentőséggel bírt. Egyrészt, a szakvélemény egyértelműen állást foglalt abban a kérdésben, hogy a tényállásban leírt bántalmazási mechanizmus alkalmas volt a sértett sérüléseinek előidézésére, másrészt pedig az irányadó bántalmazási mechanizmus nem szükségszerűen járt együtt szemmel látható sérülés kialakulásával, aminek a tanúk ezirányú vallomásainak elfogadhatósága szempontjából volt relevanciája. Az elsőfokú bíróság helyes indokolással mutatott rá arra is,

hogy az eljárás során semmiféle adat nem merült fel arra vonatkozóan, hogy a sértett helyszínről történt távozása és a másnap reggeli feltalálása között eltelt időben bárki bántalmazta volna őt. Ezt egyébként megerősítette tanú4 tanú azon vallomása is, amely szerint semmiféle külsérelmi nyomot nem észlelt sértett1 sértetten, amikor rátalált.

[18] A bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét pedig az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg [Be. 167. § (4) bekezdés]. A bizonyítékok értékelése és a tényállás megállapítása tehát az elsőfokú bíróság feladata, amit önállóan, a vád keretei között végez el. Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységének kizárólag az képezi korlátját, hogy ezen tevékenységének minden lényeges bizonyítékra kiterjedőnek, iratszerűnek és logikusnak kell lennie. Figyelemmel arra, hogy ezen feladatának a törvényszék a fentiek szerint eleget tett, így a másodfokú bíróságnak nincs törvényes lehetősége a bizonyítékok eltérő értékelésére. Mindezek alapján a vádlott1 vádlott felmentését célzó – valójában azonban a bizonyítékok mérlegelését támadó – védelmi fellebbezések nem vezethettek eredményre.

[19] Az irányadó bírói gyakorlat szerint a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma annyit jelent, hogy a fellebbviteli bíróság nem dönthet másként egy bizonyíték hitelességéről, mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság tette [Kúria Bhar.III.1436/2018.].

[20] Az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, az ítéltábla ugyanakkor a vádlott személyi körülményeit rögzítő megállapításokat – vádlott1 vádlott fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozatára figyelemmel – annyiban helyesbítette, hogy a vádlott kizárólag az cégl alkalmazásában áll, ahol irodai alkalmazottként dolgozik és tanulmányokat is folytat, ebből származó havi jövedelme pedig 250.000,- Ft {elsőfokú ítélet [3] bekezdés}.

[21] A megalapozott tényállás alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett vádlott1 vádlott bűnösségére, és a terhére megállapított bűncselekmény jogi minősítése is megfelelt a büntető anyagi jog szabályainak azzal, hogy a másodfokú bíróság a törvényszék ezzel összefüggő jogi indokolásával is egyetértett. A törvényszék helyes okfejtéssel állapította meg azt, hogy a vádlott tudatában felmerült annak reális lehetősége, hogy az általa véghez vitt ökolütés következtében a sértett akár nyolc napon túl gyógyuló súlyos – adott esetben az orrsont törését eredményező – sérülést is szenvedhet, eziránt ugyanakkor közömbös maradt, ekként a súlyos testi sérülés vonatkozásában az eshetőleges szándéka állt fenn [Btk. 7. § 2. fordulat]. Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság azon – az irányadó bírói gyakorlatnak mindenben megfelelő – érvelésével is, amely szerint a szemmel láthatóan ittas állapotban lévő sértett megütése vagy meglökése következtében történt eleséssel összefüggésben bekövetkező életveszélyes (koponya)sérülés tekintetében az elkövetőt a gondatlanság enyhébb formája, a hanyag gondatlanság terheli, miként az a jelen ügyben is történt [Btk. 8. § 2. fordulat; Szegedi Ítéltábla Bf.I.87/2017/3.].

[22] Ami a büntetés kiszabásának felülbírálatát illeti, az elsőfokú bíróság által számba vett bűnösségi körülmények kisebb korrekcióra szorultak akként, hogy az időmúlás enyhítő hatása nem csupán kisebb, hanem teljes nyomatékka figyelembe veendő, mivel annak tartama meghaladja a 3 évet. A másodfokú bíróság vádlottl vádlott javára további enyhítő körülményként értékelte azt, hogy – a 2022. január 17. napján történt gyanúsított ki hallgatására figyelemmel – hosszabb ideje áll a büntető eljárás hatálya alatt [56/2007. BK vélemény III/10. pont].

[23] Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel helyesen ismerte fel a törvényszék azt, hogy a büntetési célok vádlottl vádlott esetében kizárólag szabadságvesztés kiszabásával biztosíthatók, és az elsőfokú bíróság annak tartamát is arányosan állapította meg a törvényi minimumban. Az ítéltábla egyetértett a törvényszék azon indokolásával is, amely szerint a büntetési célok a szabadságvesztés büntetés tényleges végrehajtása nélkül, annak próbaidőre történő felfüggesztésével is elérhetőnek látszanak, a próbaidő tartama ugyanakkor – az időközben bekövetkezett további időmúlásra is figyelemmel – eltúlzott, ezért annak tartamát a másodfokú bíróság a rendelkező részben írtak szerint enyhítette.

[24] A vádlott foglalkozástól eltiltása ugyancsak törvényes, annak tartama pedig arányos volt. Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb – így a végrehajtási fokozat és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározása, valamint a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos – rendelkezései szintén törvényesek voltak.

[25] Észlelte az ítéltábla, hogy a törvényszék a szabadságvesztés büntetés kiszabásával összefüggésben szükségtelenül hivatkozott a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontjára a Btk. 34. §-ára, ezért azok feltüntetését mellőzte.

[26] A fentiekben kifejtettekből következően az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – a Be. 606. § (1) bekezdése alapján eljárva – a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig azt – a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – helybenhagyta.

[27] Tekintettel arra, hogy vádlottl vádlott elsőfokú ítéletben feltüntetett személyazonosító igazolványának érvényességi ideje időközben lejárt, ezért a másodfokú bíróság megállapította a vádlott jelenleg érvényes személyi okmányának számát.

[28] Az ítélet elleni fellebbezési jog a Be. 615. § (1)-(2a) bekezdéseiből következően kizárt.

dr. Nagy Erzsébet s.k.

dr. Kóbor Jenő s.k.

dr. Katona Dorottya s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.III.11/2025/9. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 8.B.524/2022/28. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon *jogerőre emelkedett*.

Szeged, 2025. március 11.

dr. Nagy Erzsébet s.k.

a tanács elnöke